

til at omhandle Ophævelse af Skibsafgift i indenrigst Fart. Da der imidlertid bestaar Overenskomster med Kongeriget Sverrig og Norge, hvorefter Regjeringen forpligter sig til at arbejde hen til, naar Leilighed gives, at Farten mellem Kjøbenhavns, Helsingørs og Kjøges Løldbistrikter paa den ene Side og Helsingborgs Landskronas, Malmø og Lrellehorgs Lødkammerdistrikter paa den anden Side skulle blive stillede lige med indenrigst Fart, har man troet, at det var nødvendigt at medoptage en Bestemmelse derom i § 2. Det er egentlig kun en Udvidelse af den tidligere Bestemmelse, som kun omfattede den Del af Sundkysten, der rækker fra Kullen til Falsterbo, med hvilken Begrænsning den svenske Regjering ikke har været fuldt tilfreds. Grændsen fra Kullen til Falsterbo er jo en ren geografisk Grænse, som er mere eller mindre vag, hvorimod den Grænse, som vil blive dragen ved dette Ændringsforslag, vil blive af mere administrativ Betydning og blive en meget let definerbar Grænse. Der er ellers ikke nogen Anledning efter de Udtalelser, der ere faldne forrige Gang til at komme nærmere ind paa Sagens Realitet. Jeg vil blot tillade mig at anbefale dette Ændringsforslag til det høie Things Vedtagelse.

Finansministeren (Strup): Min Stilling til Forslaget, som det nu foreligger, tror jeg allerede er angivet ved Sagens første Behandling. De ærede Medlemmer ville erindre, at jeg udtalte dengang, at Lovforslaget, saaledes som det nu forelaa, ikke var absolut uantageligt for mig, at jeg vilde foretrække Lovforslaget, affattet overensstemmende med det oprindelige af mig fremsatte, og at der for mit Vedkommende ikke var Noget veien for at modtage Lovforslaget, indskrænket til kun at angaa Ophævelsen af Skibsafgiften i indenrigst Fart. Deraf følger jo, at jeg i og for sig ikke kan have Noget at indvende imod det stillede Ændringsforslag. Det er allerede af Ordføreren for Forslagsstillerne angivet, at der foruden Døvebestemmelsen, at den vidtgaaende Bemyndigelse i § 3 bortfalder, saa at Lovforslaget altsaa i det Væsentlige indskrænkes til at angaa Ophævelsen af Skibsafgiften i indenrigst Fart, gjennem Ændringsforslaget vil komme noget Nytt ind, hvilket rigtignok er ganske ubetydeligt og tilmed ikke i egentligste Forstand er nyt overfor det oprindelige Foreslaaede, idet det oprindelig var foreslaaet i § 3 med Hensyn til Øresundsfarten, at den skulde kunne stilles lige med indenrigst Fart i et Omfang, som var angivet at være Helsingør, Kjøbenhavn, Kjøge, Storehedinge, Præstø og Faxe Løldbistrikter paa den ene Side og den ligeoverfor liggende svenske Kyststrækning paa den anden Side. Ved dette Udtryk: „den ligeoverfor liggende Kyststrækning“ paa svensk Side har man netop havt for Øie at kunne foretage den i Overenskomsten af 1871 lovede Udvidelse.

Grunden til, at man ved Overenskomsten af 22de September 1871 blev staaende ved at stemple Farten mellem Helsingør, Kjøbenhavn og Kjøge Løldbistrikter paa den ene Side og Kyststrækningen fra Kullen til Falsterbo paa den anden Side som indenrigst, var selvfølgelig den, at i Løven af 4de Juli 1863 var allerede den Begrænsning given. Da man imidlertid fra svensk Side ønskede, at Begrebet „ligeoverfor liggende Kyst“ skulde udstrækkes noget videre, og navnlig skulde udstrækkes til de fulde Lødkammerdistrikter, blev der i Konventionen af 22de September 1871 indsat en Bestemmelse om, at man skulde bestrebe sig for at komme til denne Udvidelse. Nu forekommer det mig, at det, naar man forhandler om et Spørgsmaal vedkommende den indenrigste Skibsafgift, vilde være lidet flabeligt ikke at benytte Leiligheden til at fyldestgøre et Løfte, man i Virkeligheden allerede har givet i 1871 til en Raborregjering. Jeg kan saaledes ikke Andet end fuldstændig samstemme med de ærede Forslagsstillere i, at det er rigtigt nu udtrykkeligt at optage, at som indenrigst Fart bliver at betragte Sundsfarten i det Omfang, som er angivet i Ændringsforslaget.

N. Nasmussen: Da jeg agter at stemme mod Ændringsforslaget, vil jeg med ganske faa Ord sige hvorfor. Det har i ikke faa Aar været anerkendt, at den mindre Skibsfart trænger til Lettelser. Naar der nu foreligger et Forslag, som er vedtaget af Folkethinget, og som den ærede Finansminister ikke modsætter sig, er det meget at ønske, at dette Forslag ogsaa kan gaa igjennem Landsthinget. Den finansielle Tilstand er jo en saadan, at den tillader i rigeligt Maal, at Landet mister en Indtægt af den Størrelse, som Lovforslaget vil foranledige Tabet af. I den Henseende kan der ikke være den ringeste Betænkelighed. Om det kommer enkelte Andre tilgode, end hvad man egentlig kalder den lille Skibsfart eller smaa Skibspørere, synes jeg ikke kan komme i Betragtning. Jeg husker nok, at den ærede Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Carvald Hansen) nævnte det forenede Dampskibsselskab; men min Mening om den Slags Ting er, at til Syvende og Sidst falder den Beparelse, som foregaar ved Skibsafgiftens Bortfalden, tilbage til Konsumenterne og Forbrugerne; det tror jeg er ubestrideligt. Jeg skal derfor stemme mod Ændringsforslaget med det Ønske, at Lovforslaget maa blive vedtaget, som det foreligger fra det andet Thing.

Carvald Hansen: Det forekommer mig, at, efter den af den sidste ærede Læser fremsatte Argumentation, kan han meget godt stemme for Ændringsforslaget; thi dersom det er rigtigt, at Skibsafgiften falder paa Konsumenterne, bliver det jo slet ikke til Lettelse for Skibsfarten, at